

3. december 2020

Štv. - po 1. adventnej nedeli
Sv. František Xaverský

... A tak každý, kto počúva tieto moje slová a uskutočňuje ich, podobá sa múdremu mužovi, ktorý si postavil dom na skale. Spustil sa dážď, privallil sa vody, strhla sa víchrica a oborili sa na ten dom, ale dom sa nezrútil, lebo mal základy na skale. A každý, kto tieto moje slová počúva, ale ich neuskutočňuje, podobá sa hlúpemu mužovi, ktorý si postavil dom na piesku. Spustil sa dážď, privallil sa vody, strhla sa víchrica, oborili sa na ten dom a dom sa zrútil; zostalo z neho veľké rumovisko.“ (Mt 7, 24-27)

V Ženeve sa konalo ekumenické stretnutie na iniciatívu k zjednoteniu kresťanov. Vystúpil na ňom istý americký teológ a rozprával o tom, aké je nevyhnutné a potrebné starať sa o chudobných. Sám však bol veľký boháč a vlastnil 4 domy...

Tento teológ svojim životom nesvedčil a nepridával na autenticite slovám, ktoré hovoril. Žiť s Bohom totiž neznamená hovoriť to, čo je ľubivé na počutie, používať otrepané frázy. Nie je to jedno „áno“, jedna spoveď, kde si myslím, že sa všetko zmenilo. Pravý duchovný život sa odohráva každý deň, keď pozývam Boha k sebe domov, do svojich myšlienok, skutkov,

rozhodnutí, keď sa s ním stretávam v pravdivosti, priznávam svoje zlyhania, keď ho pozývam do svojho najhlbšieho života a všetkých zákutí duše. A Boh odmeňuje dôveru, niekedy však máme túžbu obstať bez chýb, staviť na istotu. Na čom staviam ten môj vzťah s Bohom? Čo je mojím oporným bodom, keď nastanú vonkajšie či vnútorné búrky?

4. december 2020

Pia. - po 1. adventnej nedeli

Keď Ježiš odchádzal, išli za ním dvaja slepci a kričali: „Syn Dávidov, zmiluj sa nad nami!“ Keď potom vošiel do domu, slepci prišli k nemu. Ježiš sa ich opýtal: „Veríte, že to môžem urobiť?“ Oni mu odpovedali: „Áno, Pane.“ Tu sa dotkol ich očí a povedal: „Nech sa vám stane, ako ste uverili.“ (Mt 9, 27-39)

Bolo to na sviatok Troch kráľov. V kostoloch sa posväcovala voda. Istá babka si ju v nádobke niesla domov. Pristavili ju a pýtali sa: „Babka, vy naozaj veríte, že je tá voda posvätná?“ Babka odvetila: „Keď veríte, tak je. Keď neveríte, tak nie je...“

Uzdravenie si žiada prítomnosť lekára a postoj dôvery k nemu. Tu je lekárom Ježiš. Ak sa chceš uzdraviť zo svojich smútkov, bolestí - stretaj sa s ním, neutekaj, nezostaň zaslepený voči tomu, k čomu

sa pozýva, ale kráčaj po ceste vnútornej túžby po láske. Jedno je isté – sám sa nevylicíš. Prenechaj mu moc nad sebou, priznaj svoju nemohúcnosť, slabosť. Dôvera znamená zabudnúť. Na pochybnosti, na strach, úzkosť, komplexy – a nechať veci na Bohu, s pokornou modlitbou, aby ma premieňal v nového človeka. V takého, ktorý vysloví – „verím“, a na nič iné sa nepotrebuje pýtať. A ešte len vtedy sa dejú zázraky...

5. december 2020

So. - po 1. adventnej nedeli

Uzdravuje skľúčených srdcom a obväzuje ich rany. (Ž 147)

„Kde býva Boh?“ Rabín Kozk touto otázkou prekvapil niekoľkých učených ľudí, ktorí boli uňho na návšteve. Zasmiali sa. „Čo je to za otázku? Ved' celý svet napĺňa jeho sláva!“ On si však na svoju otázku odpovedal sám: „Boh býva tam, kam mu dovoľia vstúpiť.“

... skús Bohu plne otvoriť rany vo svojom srdci, aj tie, čo túžiš zakryť nálepkou seba. Boh príde a obviaže ich. Príde a naplní ich požehnaním. Nechaj sa vnútorne uzdraviť. Nezostaň skľúčený stáť, aj keď na oblohe neuvidíš hviezdu, kráčaj v pokore za svojím Bohom. Vďaka tomu môže byť tvoje srdce jasličkami...

Farnosť svätého Jozefa Robotníka - SALEZIÁNI NOVÁ DUBNICA

1. VY ADVENTNÝ týždeň
2020

1. Adventná nedela

Ty, Pane, si náš otec, náš vykupiteľ: to je tvoje meno od vekov. (Iz 63, 16)

Otec sledoval svoje dieťa, ako sa snaží preložiť ťažkú vázu s kvetinami. Chlapček sa trápil, fučal, mrnčal, ale vázu neposunul ani o milimeter. „Použil si všetky svoje sily?“ „Použil sa ho otec. „Áno“, odpovedalo chlapča. „Nie“, odvetil otec, „lebo si ma nepožiadala, aby som ti pomohol.“

Páter Szustak vo svojej knihe Evanjelium pre nenormálnych píše: „Anjeli stoja pred Božím trónom v úplnom úžase. Sú ohromení! Hľadajú na Boha a hovoria: „Nerozumieme.“ Čistí nebeskí duchovia, neskazení, oslobodení od klamstiev a podvodov, títo anjeli hovoria: „Ty si iný. Ty si... nevieme aký. Jediné, čo môžeme o tebe povedať, že si úplne iný než všetko ostatné...“ Tí, ktorí majú k nemu neobmedzený prístup, nie sú schopní obsiahnuť ho...

A predsa, hneď prvé čítanie, ktorým začína advent, je plné otcovstva. „Ty, Pane, si náš otec... to je tvoje meno.“ Ten, ktorý nás stvoril, ten, pre ktorého sme chcenými, ten, ktorého podstata prevyšuje aj chápanie anjelov, mi túži byť otcom. To je silná myšlienka, zvlášť, ak ide o Boha. Je láskou, ktorá sa chce dávať všetkými spôsobmi, no má v sebe i náročnosť, aby sme mohli rásť. Je otcom, ktorý túži, aby sme mali postoj dieťaťa, ktoré sa nebojí osloviť ho, dôverovať mu. A on, ako otec plný nehy, nepozerala na to, koľko vecí sa nám nedarí. Je však blízky, aby pomohol. Vychováva si ma – prinášať radosť, dávať, milovať, odpúšťať. Tak ako on. Deti sa predsa učia napodobňovaním...

Skúsme teda počas adventu prísť k Bohu, k Otcovi. Vrátiť sa k nemu domov, zo všetkých ciest, postojov, v ktorých sme zabúdili od neho. Vrátiť sa k nemu,

k pevnému bodu v sebe, nechať si od neho povedať „láskou odvekou som ťa miloval“. Vrátiť sa k Otcovi, ktorý je verný, bez ohľadu na to, čo vyvediem. Nebojme sa mať srdce dieťaťa a byť plne závislí na Bohu. Nebojme sa povedať mu – „potrebujem ťa“.

30. november 2020

Po. - po 1. adventnej nedeli
Svätého Ondreja, apoštola

Keď raz Ježiš kráčal popri Galilejskom mori, videl dvoch bratov, Šimona, ktorý sa volá Peter, a jeho brata Ondreja, ako spúšťajú siete do mora; boli totiž rybári. I povedal im: „Pod'te za mnou a urobím z vás rybarov ľudí.“ Oni hneď zanechali siete a išli za ním. (Mt 4, 18-20)

Na dražbe vyvolávač zdvihol husle. Boli poškriabané a obdrtaté. Viseli z nich uvoľnené struny. Vyvolávač si myslel, že netreba strácať veľa času so starými husľami a ukázal ich s úsmevom. „Páni, koľko ponúknete? Začínate od stotisíc lír.“

„Stopät!“ zvolal ktosi. Potom stodesať. „Stopätnásť“, povedal ďalší. Potom stodvadsať. „Stodvadsaťtisíc lír po prvé, po druhé...“ Zozadu miestnosti pristúpil muž so šedivými vlasmi a vzal do rúk slák. Vreckovkou oprášil staré husle, natiahal uvoľnené struny, nástroj pevne chytil do ruky a zahrал čistú a nežnú melódiu ako anjelský spev. Keď hudba doznala, vyvolávač pokojne hlbokým hlasom povedal: „Koľko ponúknete za staré husle?“ A zdvihol ich aj so sláčikom. „Milión. Kto povie dva milióny? Dva milióny! A kto povie tri milióny? Tri milióny po prvé, po druhé, po tretie, pririeknuté,“ povedal vyvolávač. Ľudia zatlieskali, ale niektorí sa pýtali: „Čo zmenilo cenu huslí?“ Zaznela pohotová odpoveď: „Dotyk majstra.“

Môžem byť akokoľvek poškriabaný a obdrtatý životom, ako tie husle. Môžem sa cítiť nehodný, nepoužitelný. Obyčajný. Všetdný. Čo však mení cenu mojej všednosti, čo dáva význam mojim smútkom, bolestiam, strachu, čo mení moju ne-

hodnosť, sklúčenosť v práci, vo vzťahoch – je práve dotyk Majstra.... Ježiš kráča popri nás. No často nevidíme, nepočujeme, že ide vedľa nás. Myslíme na seba a nevnímame ten Boží moment. Ale on tu je...

Aj rybári z evanjelia prežívali svoj obyčajný, všedný deň pri práci. A práve tu do ich života vstupuje Boh. Všimli ste si? Nenalieha. Chce ťa totiž slobodného, chce tvoje osobné rozhodnutie, chce ďalší krok, nemať v sebe naviazanosť na človeka, predstavy, postoje, chce ťa celého. Chce, aby si nešpekuloval. Túži, aby ten Boží moment vyplnil celé tvoje chcenie, keď hovoríš: „Len ak ty chceš, Pane, odovzdávam ti to.“ Chce, aby si vykročil na cestu s ním. Chod' teda za svojím najhlbším povolaním, naber odvahu vstupovať do života s Bohom. Buď husľami, ktoré sa dajú do služby. A zbadáš, že aj všedný deň je niečím nevšedným. A všetko v ňom hrá čistú a nežnú melódiu o Bohu.

1. december 2020

Ut. - po 1. adventnej nedeli

Ježiš v tej hodine zaplesal v Duchu Svätom a povedal: „Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým. Áno, Otče, tebe sa tak páčilo.. (Lk 10, 21)

Jedno dievčatko sa raz vrátilo od susedky, ktorej práve zomrela osemročná dcérka. „Prečo si tam šla?“ pýtal sa jej otec. „Aby som potešila jej mamu.“ „A čo si ty, taká maličká, mohla urobiť, aby si ju potešila?“ „Vyskočila som jej na kolená a plakala som spolu s ňou.“

Jedným z najkrajších postojov voči Bohu je podať mu svoje srdce a celý svoj život. Dať mu maličkosť svojho srdca – to znamená plnosť pokory... a pokora nachádza priestor tam, kde nedám miesto veľkosti pýchy. Pýcha často mudruje, komplikuje, prpľe sa v detailoch, chce riešiť všetko len vlastnými silami, točí sa okolo seba. Mať v srdci pokoru znamená poznávať svoje slabé miesta, prijímať ich a pretvárať spolu s Bohom, poznávať aj svoje talenty a dary a dávať sa do služby iným. Menej presadzovať seba a viac sa odovzdávať Bohu. Spolu s ním potešovať, byť súcitným, láskavým, vychádzať iným v ústrety, pomáhať im nosiť bremená. Uschopňujem svoje srdce byť maličkým? Hľadám spôsob, ako z môjho života spolu s Bohom utvoriť niečo krásne – pre iných?

2. december 2020

Str. - po 1. adventnej nedeli

Ježiš prišiel ku Galilejskému moru, vystúpil na vrch a tam si sadol. Prichádzali k nemu

celé zástupy, ktoré mali so sebou chromých, slepých, mrzákov, nemých a mnohých iných. Kládli mu ich k nohám a on ich uzdravoval. A zástupy zaslí, keď videli, že nemí hovoria, mrzáci sú zdraví, chromí chodia a slepí vedia.. (Mt 15, 29-31)

Jeden dobrý, tak trochu slabý veriaci, sa zvyčajne spovedal u farára. Jeho spovede však boli ako obohraná platňa. Stále tie isté priestupky, vždy ten istý ťažký hriech. „Tak už dost!“ povedal mu raz prísne farár. „Nesmieš si z Pána Boha robiť blázna. Je to poslednýkrát, čo ti dávam rozhrešenie. Zapamätaj si to!“ O dva týždne sa veriaci znova prišiel spovedať zo svojho zvyčajného hriechu. Spovedník stratil trpezlivosť: „Povedal som ti, že ti nedám rozhrešenie. Tak sa naučíš...“ Ponižený a zahanbený úbožiac sa zdvihol. Nad spovednicou trónil na múre zavesený veľký sadrový Ukrižovaný. Muž sa naňho pozrel. V tej chvíli Ježiš zo sadry na kríži ožil, zdvihol ruku z jej stáročnej polohy, urobil znak kríža: „Ja ťa rozhrešujem od tvojich hriechov...“

Moja choroba? Akoby zrazu zhaslo svetlo a zmizli všetky plány, predstavy, celý doterajší život. A zostala len úzkosť z toho, že choroba siaha až kdesi za moje hranice, som bezmocný a kričím Bohu do tváre, či to nevidí?

Chcem to aspoň niekomu vypovedať, možno v nádeji, že tým sa choroba stratí, no ona vzdaluje môj život od života iných. Prežívam svoju osamelosť. Myšlienky blúdžia, no usadiť sa nedokážu, nenachádzajú pokoja. Nikde nie som doma, ani sám v sebe. Priateľom mi je len nepokoj. Volám „uzdrav ma“, ale nič sa nedeje. Kričím „musíš ma uzdraviť“, a Boh predo mnou mlčí. Počul som však, že Ježiš, o ktorom všetci hovoria,

uzdravuje. A že všetci, čo sa ho dotkli, ozdraveli. No tak prečo sa nepríde dotknúť mňa? Čo to vari nepotrebujem?

Zdá sa mi však taký obyčajný... no trpezlivo čaká, kým k nemu prídem. Doteraz som prosíkal, aby som ozdravel, no pred ním nedokážem vypovedať ani slovo. No on na mňa kladie svoju ruku a uzdravuje ma, dotýka sa, a choroba mizne. Len tak, jednoduchým dotykom. Mám, čo som chcel. Tak prečo sa cítim tak zvláštne?

...pretože teraz prichádzam na to, že moja osamelosť bola nesmierne dôležitá. Musel som do nej padnúť, prejsť si samotou, hnevom, bojovať svoje zápasy aj vykričať Bohu veci do tváre. Musel som si prejsť prázdnotou, klesnúť na dno osamelosti, aby som pochopil, že to práve moja choroba ma donútila hľadať Boha. Že je tu len on a ja, a nič iné nikdy nebolo dôležité. Musel som sa stretať aj sám so se-

bou, aby som pochopil že celý ten čas som žiadal uzdravenie tela, ale prosil som mal o uzdravenie ducha. To duch potreboval lekára. Nemal som volať

„Pane, uzdrav ma“, ale vravieť – „Pane, ak ty chceš, môžeš ma očistiť...“ Nemal som hovoriť „musíš ma uzdraviť“ – ale šepnúť „nie som hoden“...

Kristus nás hľadá práve vďaka chorobe, dotýka sa nás, pre neho nie sme na okraji. Naša choroba nás priviedla k odovzdanosti, k pochopenej, prežitej odovzdanosti. Prešli sme z beznádeje a tmy ducha do svítania.

„Ja ťa rozhrešujem od tvojich hriechov...“